

Đánbà

Tuần bao xuất ban ngày thu' sau

NAM THU 5 - SO 192 - 16 AVRIL 1948

MỖI SỐ 0\$15

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về :

LA DIRECTRICE DU
Tuần - bao Đán - Bà
76. WIÉLÉ - HANOI

BA THÁNG 1\$80
SÁU THÁNG 3\$50
MỘT NĂM 7\$00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

LỜI SỐNG KIỀU-MY CỦA MỘT SÔ THIÊU-NỮ

DEPT LEGAL
HANOI
N° 2/2/28

Một bà đốc trường nữ-học đã từng nói rằng : những trẻ của tôi sau khi tốt nghiệp, thôi học ít lâu, gặp lại, tôi không nhận thấy ở họ vẻ hoạt động nhanh nhẹn hồn nhiên nữa, họ đã có một dáng điệu trưởng giả kiêu cách và phần đông đều trở nên lười và thộn».

Lời nhận xét rất đúng. Khi còn đi học, kỷ luật nhà trường, tri ganh đua học hành, đời sống chung chạ với bè bạn, đã làm hoạt động tinh-thần và thể-phách các nữ-sinh. Sự hoạt động đó như một đạo hào quang ánh ra dáng điệu các nữ sinh một sắc-thái đặc-biệt mà chúng ta, những người đã cách xa cái thời kỳ cấp sách, thường thêm thường ao ước và thường lầm tưởng rằng nó là nguyên nhân do cái tuổi thơ ngây vô tư lự của các nữ sinh. Nếu do sự vô tư lự thì sao khi thôi học về nhà còn sống cái đời thiếu nữ an nhàn vô tư lự hơn là cái thời đi học lo bài vở, lo ganh đua, các cô lại mất cả cái sắc-thái nói trên mà trở nên thộn, như lời bà đốc đã nói ?

Chúng tôi không muốn phụ lòng tin của các cô thiếu-nữ đó, nhưng thường nhận được nhiều bức thư của các cô than phiền những bệnh tật chính ra không thể có được ở những gái mười tám, đôi mươi, nào là béo trệ, nào là thiếu máu, nào là bản thân nhưc mỗi trong người, lúc nào cũng muốn buồn bực gặt gồng mà thực ra không có sự gì bất như ý, mó tay vào việc gì cũng thấy ngại v. v...

Nguyên nhân tất cả những trạng thái đó chỉ tại cái cách sống quá an nhàn mà các bậc cha mẹ đã dành cho các cô trong cái thời kỳ các cô thôi học ở nhà.

Theo lối trưởng giả, nhân công xử mình lại rẻ, gia-đình các cô có đến ba bốn tôi tớ. Chúng kham hết việc nhà. Các cô không phải mó vào một việc gì. Thế là cả ngày cô chỉ còn việc nằm đọc tiểu thuyết, hoặc cắm một bình hoa, thêu cái khăn mouchoir, làm một món bánh. Không nữa các cô đi rong phố, vào hiệu may này ngắm một kiêu áo, vào hàng tơ lụa kia ngắm một thứ hàng. Chiều chiều ta phải lấy làm ngạc nhiên thấy sao xuất hiện

(Xem tiếp trang 9)

Chuyện Riêng

HỎI. — Năm trước tôi đã hứa hôn với một người. Cha mẹ tôi cũng ưng ý. Song lâu nay tôi thấy tâm tính chàng không thích hợp với tôi nữa. Lòng tôi lúc này đề ý đến một người khác đang cậy mạnh mới đến hỏi tôi vì không biết tôi đã có vị hôn phu. Người này tư cách rất hợp ý tôi. Tôi đem ý muốn hỏi hôn người trước trình với cha mẹ tôi và bày tỏ cho cha mẹ tôi biết những điều hại của một cuộc hôn nhân mà vợ chồng không đồng ý đề cha mẹ tôi đến xin hỏi hôn với cha mẹ người vị hôn phu của tôi thì cha mẹ tôi cũng ưng thuận nhưng cha mẹ tôi không muốn tự đến nói với suôi gia trước sợ rằng người lớn khó nói, lại bảo tôi cứ điều đình với vị hôn phu của tôi. Trẻ con dàn xếp xong thì người lớn cũng dễ xử. Vậy tôi nên nói sao cho chàng biết tôi không phải là người phụ bạc mà tôi chỉ muốn xử sự theo cái lòng chân thật của tôi đề chàng khỏi oán thán tôi?

TRUNG-BÌNH

TRẢ LỜI. — Cô thấy người hỏi cô sau này hợp tính tình với cô hôn? Nếu thế thì sau khi hỏi hôn với người cũ rồi cô phải lập tức lấy ngay người sau đi, đừng để cho có thời kỳ vị hôn như với người trước nữa kéo rồi ít lâu cô lại thấy người thứ hai không thích hợp với cô đâu. Lúc ấy lại vị hôn phu thứ ba thứ tư thì phiền cho số lắm. Mà sự ấy rất có thể xảy ra được vì cô không phải là hạng đàn bà chuyên nhất, cô lại ích-kỷ cứ thích tâm tính người vị hôn phu phải hợp, phải hóa theo tâm tính của cô. Đã hay lấy nhau phải hợp tâm hợp tính nhưng hợp được một vài điều đại cương đã là đáng quý rồi còn thì cặp vợ chồng nào cũng phải có chỗ dị đồng. hạnh phúc là ở chỗ vợ, chồng biết cảm hóa nhau chịu đựng lẫn những chỗ dị đồng ấy chứ nếu cứ kèn chồng hoàn toàn hợp tính đến lúc má rầu, miệng móm cô cũng vẫn không chồng:

(Xem tiếp trang 11)

xem ngày hội hàng năm của liên đoàn hu'ong đạo Mê-Linh

CHIỀU thứ bảy 3 Avril 1943
tôi đã đến xem ngày hội của các chị « Nữ Hướng đạo Mê-Linh ».

Vườn Khai trí mọi ngày im lặng nặng nề, hôm nay đã nhường chỗ cho một bầu không khí trong trẻo và thân mật.

Chị Trưởng liên-đoàn Mê-Linh ra nói cảm ơn khán giả đã đến dự cuộc vui đông đúc, chị nói qua về mục đích Hướng đạo đoàn, tuy là một phương pháp giáo dục hoàn bị nhưng không thể không cần sự giúp đỡ của gia đình được, chị yêu cầu các bậc phụ huynh có con em vào Hướng đạo nên khuyến khích con em trong công việc Đoàn, việc Đội.

Lời nói của chị được khán giả chăm chú, hết câu của chị là một tràng vỗ tay tán thành.

Trước tiên là các em Chim non từ 7 đến 12 tuổi, các chị Hướng đạo từ 13 đến 16 tuổi, Đoàn voi và Đội Sao-Mai. Một liên-đoàn có tới 100 chị em lớn bé cùng vang lời ca một điệu. Người ta có thể thấy rõ rệt tình đoàn thể của các chị em.

Các em Sẻ Mê-Linh bằng những điệu múa nhẹ nhàng, điệu hát thanh

thanh như một bầy chim đã làm cho lòng tôi tươi hẳn và tưởng như mình đã được trở lại với những ngày tươi thắm mà chỉ tuổi trẻ hồn nhiên mới được hưởng.

Đoạn các chị Hướng đạo ra trình diễn đội của mình:

Đến các chị Sao-Mai thì người ta đã tưởng tượng ngay đến những ngôi sao sáng ở trên trời, sự trong trẻo và ý muốn soi sáng để giắt các chị em lên đường, sự trật tự được phô bày trong bài hát và trong điệu múa.

Chị Đội trưởng trình bày một buổi sáng ở trại của Nữ Hướng đạo. Bài hát của các chị làm tôi liên tưởng đến ngay một cảnh trời bao la, ánh sáng của buổi mai đang dâng cao và các chị Nữ hướng đạo lòng không gợn chút sầu, cùng nhau ra bãi đón lấy ánh sáng vàng tươi, luyện tập thân thể cho khỏe mạnh để gánh vác việc đời.

Nửa chừng là cuộc bán bánh nước và đồ thủ công của các em. Không khí vui vẻ và thân mật của Hướng đạo đã lan ra một cách có hiệu quả. Khán giả ai cũng vui vẻ và thành thực ra dự cuộc vui: ăn bánh do tay các chị Hướng đạo đem tới uống nước do tay các chị đun và pha, ngắm những công trình sinh sản do tay các chị chim non làm.

Cuộc bán bánh và đồ thủ công của các chị đã kết quả một cách hoàn hảo, khán giả rất vui lòng.

Tiệc nước tàn Bầy sẻ Mê-Linh lại ra trình bày một vở kịch ngắn bằng điệu hát.

Các chị Hướng đạo khéo quyến rũ khán giả bằng cách làm sống lại những gương oanh liệt của thời xưa: Cảnh bà Trưng tuốt gươm thể làm cho tôi thấy trong những thân hình mảnh rẽ kia cũng chứa chất một tấm lòng hăng hái, quả quyết. Sự cầu nguyện để tỏ lòng nhớ ơn và kính mến tuy mềm mại nhưng không thiếu vẻ thiêng liêng đã làm cho bao người cảm động.

DU - QUYÊN

MÙA HÈ NĂM 1943

Bản hiệu đã sửa lại các kiểu nandale về vụ hè này, rất nhẹ nhàng lịch-sự và thanh-nhã « dị thường » khắp các nơi chưa đâu có, kiểu mới lại bền Rất Mong Quý Bà Chiếu Cổ

maison
QUÊ LAM
n° 6 rue de la Laque
HANOI

Hân Phong-Khê

Kịch thơ của PHẠM-NGỌC-ĐIỂN

Vuốt rùa chàng đòi mông,
Lông ngỗng thiếp đưa đường.
Thề phu phụ,
Nợ quân vương
Duyên nợ, tình kia dở dở dang...

TẢN ĐÀ

(TIẾP THEO)

*Cảnh phòng My - Châu, — Bên ngoài vẫn thấy tiếng quân reo
và tiếng trống. Trọng-Thủy đi vào, dừng lại ở ngoài hiên.*

TRỌNG-THỦY

Trăng như cũ vẫn mờ màng... Gió nhẹ
Vẫn mờ màng... Gió nhẹ ướt sương khuya..
Bóng toa nghiêng... Đêm chớm lạnh... thu về,
Ta trở lại. Một năm trời, vó ngựa
Khấp non nước đã tung hoành, lăn lữa
Một năm trời mê mải với đao thương,
Với kiếm cung vì một gánh luân thường.
Vì sự nghiệp... Than ôi! vì sự nghiệp,
Ta nở đê, trên má đào, liên tiếp
Lệ phân ly gieo nhạt sắc khăn hồng.

(Đi mấy bước, dừng lại thở dài)

Một năm trời, xuân, hạ cũng như đông.
Ta mê mải bước giang hồ. Quận chúa,
Tựa ngày tháng vẫn mong chờ lá úa
gieo vàng trên ngõ lạnh, báo tin thu,
Mà chẳng hay ân ái đời ra thù!
Trong tình nghĩa sẵn đeo mầm loạn lạc,
Ta trở lại để nên người phụ bạc!
Để nên người phụ bạc... dấu lòng ta
Không bao giờ lại muốn sự can qua,
Chia rẽ được hai mối tình chung thủy.
Vẫn khẳng khít!.. Đêm ngày qua vạn lý,
Lòng theo lòng, mộng gửi bến Tương tư!

(Ngừng lại suy nghĩ)

Hai tâm hồn riêng sống một trời thu,
Mong tái ngộ, đã lâu rồi chẳng lẽ...
*(Đi vào phòng My châu, thấy lạnh lẽo, dừng lại,
ngạc nhiên thấp nền lén soi giọng buồn bã)*
Nhưng chốn phòng khuê sao mà vắng vẻ!
(Ngồi xuống giường)

Trên màn hoa, trên đệm gấm băng khuâng,
Một mùi thơm còn phảng phất đeo trâm
(Đứng lên mặt càng ủ rũ)

Ta lỡ bước. Nàng đi rồi! Cảnh nhạt
Lưu lạc về đâu? Núi mòn sông cạn,
Biết bao giờ được thấy bóng hoa xưa
Đã tan tành và rời rã trong mưa?
Thế là hết từ đây non nước rộng
Càng vắng vẻ...

*(Đi ra ngoài hiên, nhìn về vẫn cúi xuống nhặt
chiếc lông ngỗng rơi trên mặt đất)*

Nhưng trời ơi! lông ngỗng

Gieo khắp đường...

(Mặt vui vẻ) Nàng dặn buổi phân ly.
Ta nhớ rồi! Sẽ thấy lối nàng đi.

(Vội vàng ra)

(Còn nữa)

bài dự thi của một nữ' sinh

Kỳ này chúng tôi đăng bài của một nữ-sinh đề độc-giả thường-thức một vài ý-kiến rất ôn hòa của cô Vân-Hồ (Hải-dương) sau khi các bạn đã đọc bản án lên hùng hồn và khúe triết của bà Tuyết-Mai Phan-quang Định (Hưng-yên) cùng những lời lẽ xâu xa của bà Hoàng-thị-Tước (Faisoo) về tình cảnh éo le của cô bạn gái nọ.

Trong kỳ báo sau chúng tôi sẽ tuyên bố kết quả đề chấm hết cuộc thi tâm lý này.

T. B. Đ. B.

CÓ...

Tôi chắc chắn rằng ai cũng công nhận là cô đã lâm vào một hoàn-cảnh vô cùng khó khăn và nguy-hiêm. Nỗi éo le đó, lẽ đâu tự cô, một thiếu-nữ đã do gia-đình định liệu về nhân duyên, một thiếu-nữ có đủ điều kiện lấy một người chồng xứng đáng? Hay lỗi đó tự ông bà thân sinh ra cô, đã bị lừa một sách không ngờ?

Đặt xong hai câu hỏi đó, tôi chưa biết lấy chữ gì để chỉ rõ cái tà - tâm của nhà chồng cô, nếu không phải những tiếng: đã man, hèn hạ và đê mạt? Trước hết, họ định tâm lừa cô một cách kín đáo, sau họ ngon ngọt dỗ cô, nói rằng định mệnh và số trời đã dun dủi cô đến bước này... rồi họ dọa cô, sẽ diệt cho cô cái xấu về danh-tiết, nếu cô không chịu nhắm mắt đưa chân theo « con tạo » của họ « xoay vần ».

Cái mưu sâu hủ bại đó, ai cho là khôn với ngoan, nếu không kêu là xảo với quyết, là độc với ác? Cố ý lừa dối cô, họ « giữ đủ hết mọi lẽ » khiến gia đình cô « cũng chịu thúc thủ không có phương kế gỡ » cô ra.

Ông bà thân sinh cô, thuộc về phái cô, tâm hồn tràn ngập những ý tưởng của nho-giáo và lễ - nghi, tất nhiên là e sợ cái xấu, cái dư-luận bất hợp, cái tai tiếng không hay của họ hàng và công chúng. Ông bà cô nén mối hận bên lòng và, cũng như nhà chồng, ông bà cho đó là số cô, nên khuyên cô an phận, để giữ cho danh giá và thể phiệt của ông bà trọn vẹn trong cái im lìm của việc xảy ra.

Khuyên cô ở lại là « điều hơn » của ông bà... Song, chúng tôi — tay vẫn coi cha mẹ và gia - đình làm trọng — lại không nghĩ thế cho đành, và coi phương-pháp ấy là lẽ thiệt cho cô.

Đành rằng khuyên cô theo cái số-mệnh của nhà chồng định đoạt cho đời cô, để giữ lấy danh giá cho gia-đình cô, tôi quên làm sao được rằng lòng cô từ nay ngậm một mối hờn cay-dắng. Mối hận đó, luôn luôn thêm mạnh với cảnh-tương hàng ngày, vô xé tâm-hồn cô một cách đau-dớn, éo-chề và, vì thế, nó nén lên trên đời cô và gia-đình cô sau này, một cái ảnh hưởng rất nặng nề u-uất. Nó làm cô hờn duyên, tủi phận, nó làm cô chán chường hạnh-phúc và, nếu nó quấy rối trí cô đến cực-điểm, nó sẽ có thể xô đẩy cô đến bước hy-sinh thảm-khốc, để kết-liên đời tuyệt-vọng của cô. Bấy giờ, cô chỉ để lại cho ông bà thân sinh cái đau-dớn, cái ân-hận rằng chính mình đã hại đời cô trong lúc không ngờ. Và cô chỉ để lại cho công chúng một cái nhãn mặt thì thầm: « cũng một kiếp người ». Còn nhà chồng cô? Không một chút trịnh-lòng, họ sẽ rùng rưng, nếu không riết cho cô cái phẫn-uất vì danh - tiết xấu mà chính cô không có, để che đậy cái ác và điều bất-nhân của họ?.

Nếu, trách nhà trai rằng đê-mạt, rằng lừa dối, rằng vô đạo lý, rằng bất lương, tôi lại không trách ông bà thân sinh cô rằng quá nhu-nhuộc để chịu đau đớn ngấm-ngấm, thì quả là tôi không công bình đối với hai gia-đình mà chính cô là giầy liên-lạc...

Tuy muốn đi trái lại cái phương pháp của ông bà khuyên cô, tôi cũng muốn mong rằng tình cảnh cô sẽ không bị phò ra mất pháp-luật, vì trước sau, tôi chỉ muốn bảo toàn đôi chút cái ý muốn và cái thể phiệt của ông bà.

Nhà trai giàu có, sung túc hơn cô, cái đó cũng ít can hệ cho cô lắm, nếu cô cũng tin rằng của cải và sự giàu sang không đủ để gây hạnh phúc cho người! Cái điều kiện trước nhất để gây hạnh phúc cho cô là người chồng xứng đáng với cô, người chồng mà cô mền để cô « thờ-phụng » trong đời, chứ không phải một người « giả dối », con một gia - đình man tâm lừa lọc. Thật là một « sinh-vật » tuy có « tiền dư thóc mục » cũng vẫn không xứng đáng với cô, một thiếu nữ có nhan sắc, có giáo-dục và học-thức.

... Rất tin ở lòng ngay thẳng và ngoan ngoãn của cô, và rất trọng hết thảy các thiếu nữ vô tội như cô bị đời lừa dối và bại giá-ngọc một cách bất công, tôi dám lên tiếng khuyên cô bỏ ngay nhà chồng, coi gia-đình đó là chốn đê hèn của xã hội, gây nên bởi những nhân vật có chí óc nhỏ nhen, hủ bại, có tâm hồn lừa dối, chỉ chực mang chí hướng xấu xa làm hại đời.

Tạm quên đi trong lúc này cái ý tưởng rằng cô đã thất thân rồi, cô vững lòng và cả quyết nói cho nhà chồng bất chính biết rằng họ đã tà tâm lừa cô, nên không thể nào có ở lại thờ phụng họ, để nhận « người kia » làm bạn trăm năm của cô được.

Nên dùng

NHÂN-TẠO

H U Y Ế T

Thứ thuốc bổ huyết tốt nhất của các bà và các cô

Giá mỗi chai 1\$20

HỒNG-KHÊ DƯỢC-HÀNG

75, rue des Paniers — Ha noi

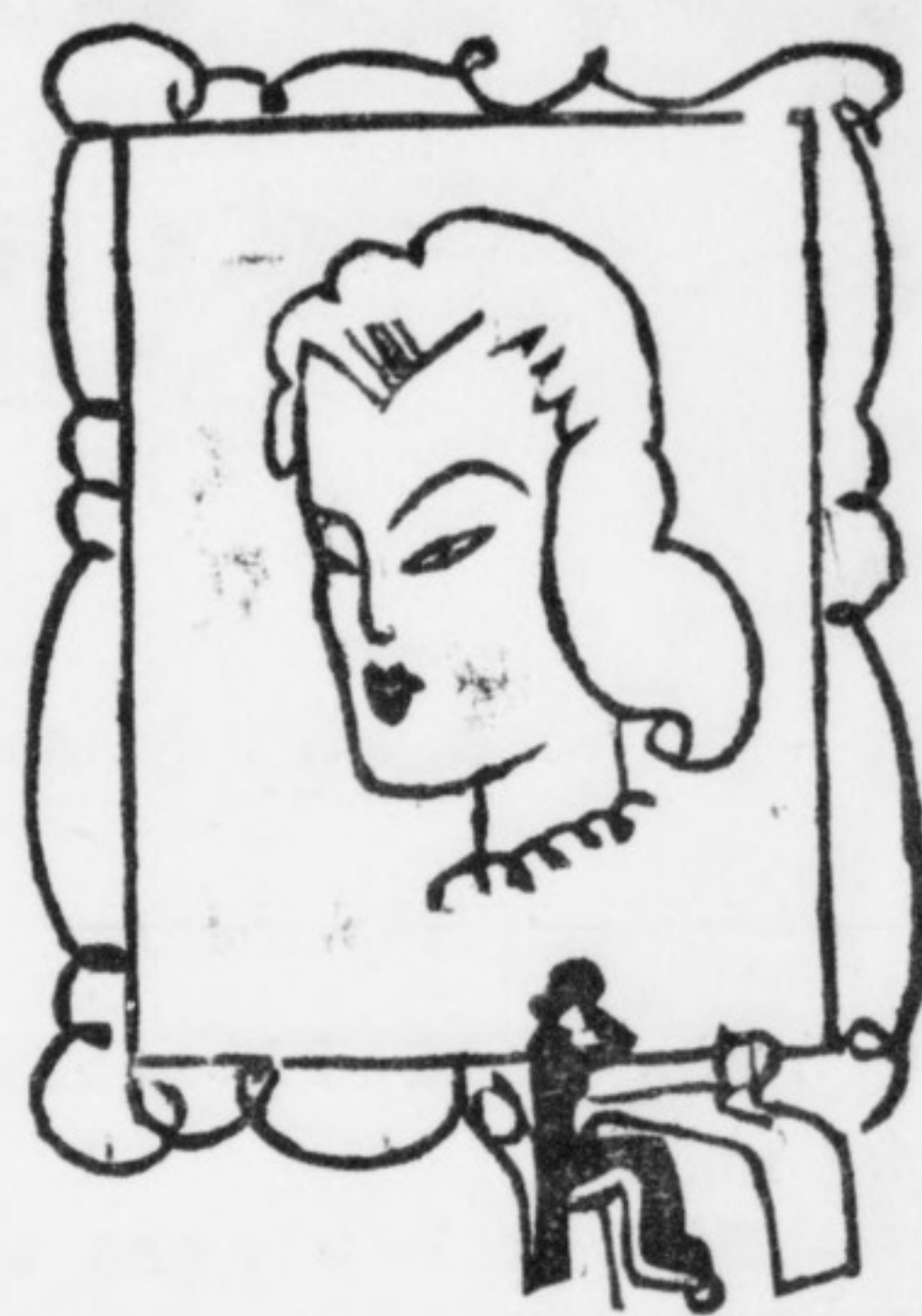
Về nhà, cô mang hết cả tấm lòng ngoan ngoãn và đau xót của cô, và luôn luôn ôn tồn, cô cố làm cho ông bà an tâm, bằng các lễ phải của con tim mình. Bấy giờ cô sẽ không đến nỗi thờ dài như Pascal rằng: «đời có những lễ mà chính Lễ-Phải không biết tới» (Il y a des raisons que la raison ne connait pas). Lúc này lại chính là lúc cô phải mang hết cả ý nhị và tính tình dằm thắm do mình thu được ở nền học vấn, rồi vẫn đẹp mình trong phạm-vi luân lý và gia đình, cô khéo léo hòa giải cái ý nghĩ quá nhu nhược của cô thời, và cái phương kế quá nghiêm khắc của ông bà đã chịu bắt cô an phận trong một hoàn cảnh éo le..

Còn, nếu nhà chồng có to chuyện với cô, cô cũng không nên giữ mãi tính cách nhu mì mà «hiền với ma» được. Lúc ấy, đời bắt cô phải đấu ngang dọc, đề bênh giá trị và lòng vô tội của cô, đề bước ra ngoài chốn lăm than khổ sở.

Chắc chắn rằng phương kế của mình đắc thắng cả hai bề, nhà chồng tất nhiên là đòi tiền cưới. Không bao giờ tôi khuyên cô mang trả họ. Bởi vì đi về nhà chồng, chính cô không mong gặp phải bước này. Cô chỉ đau đớn bị lừa chứ không chịu trách nhiệm bồi thường, và đến giá trị hay tổn kém cho ai! Nếu cô phải đi, là chính vì nhà chồng đã dụng cách «ép liêu» để rồi «vùi hoa», làm cô tủi phận thì lẽ nào cô cam chịu cho đành. Nhà chồng kiện cô, buộc cho cô bao cái xấu? Lúc ấy, đời lại bắt cô lên tiếng trước mặt thần công lý đề bênh vực cô một cách triệt để. Luôn luôn, cô mang tấm lòng ngay thẳng và địa vị quý giá của hạng thiếu nữ ngoan, có gia đình có chí hiều biết mà sử sự với đời. Đời, tức là công lý, tức là công chúng tức là dư luận, cũng không bao giờ dung kẻ bất lương, làm điều dè mạt mà phụ cô và quên rằng, cô là người của xã hội được bênh vực, được giúp đỡ, được quý mến. Cây ngay nào lo chết đứng? Cô cứ tin ở cô, tin ở nhẽ phải và lòng ngay thẳng của mình.

Còn, đối với ông - bà và sử - sự cho tương - lai mình, cô sẽ theo phương-pháp nào? Cô cố làm cho ông-bà hiều cô và, lúc ấy hiều hết cảnh-tình đau xót của con, ông bà lại càng thương, càng quý cô lắm nhất là cô là nữ nhi vô tội trước mắt ông bà và mọi người: Ông-bà không bao giờ sao-nhãng cái lừa dối, cái phẫn-phục bất ngờ, bất-chính của người bạn mình, và sẵn lòng mang lễ phải đẹp hết cái dư-luận sai-lầm gây điều tiếng xấu-xa cho gia - đình thế phiệt của mình. Không nên trách - móc gì ông - bà nữa, cô vẫn giữ lấy đạo làm con hiều-thảo với ông bà như trước, quên hết nỗi đau - đớn về tinh thần, cô luôn-luôn vui-vẻ, gây lên bầu không khí êm-đềm trong nhà, hết lòng giúp ông bà công kia việc nọ. Đẹp hết mọi nỗi phiền muộn trong lòng, cô coi như mình vẫn là thiếu-nữ còn trong trắng ở với cha mẹ. Nếu chẳng may, giới có quá khát-khe, trao cho cô một đứa con, cô cứ vui với bốn phận làm mẹ đẻ nuôi con, yên mến trẻ, dầu nó là đứa con cô không mong ước, của «cái người» cô không mong gặp trong đêm động phòng. Cô nuôi nó là vì lòng nhân-đạo và chí hy-sinh. Rồi chẳng muốn tàn phiền cha-mẹ, cô sẽ mang lòng ngoan-ngoãn và chí hiều biết của mình tìm kế nuôi thân, nuôi con, một cách lương thiện, chẳng cần đến cái dúp-dỡ của một nam-nhi nào khác. Trong cái ngổn-ngáo nặng-nề và cao-thượng đó cô hiều cho đời một tấm gương trong - trắng vô cùng đẹp-đẽ. Cô mở cho chị em gái nước nhà mới lớn lên một mục luân-ly về dưng-cảm thụ-động vô cùng hay-ho và đầy ý, vì phụ - nữ trước trang sách mở rộng ấy, hiều rằng cô nâng cao lòng nhân đạo đến tuyệt-vời. Thế mà trời cao vẫn là thần công - lý đày nhất vẫn chẳng phụ kẻ có lòng. Tôi rất mong rằng đấng tối - cao soi - xét, cứu lấy cô và đừng trao cho cô-tiền nhi lúc này, dầu trời đã quá vô tâm duna dủ cô đến bước chẳng may. Bấy giờ, nếu dĩ vãng có u mờ thì tương-lai lại sáng suốt. Cô coi cái được chẳng may ấy như là một tấm gương trong, 1 vầng hào quang thiện để soi đường cô lập cuộc đời

Trà Lời Đ E P

Cô Thành Hanoi. — 1) Nếu sợ bụi thì sáng giặt sớm hơn, chứ tập thể thao cần nhất sự hồ hởi đều hòa với cử động, nay cô định bỏ sự hồ hởi thì không còn ích lợi gì nữa 2) Ăn được ngủ được là tiên, sao lại muốn ăn ít ngủ ít? Sợ béo hãy tập thể thao và luôn luôn hoạt động tức khắc người sẽ thon đẹp.

Cô Bê Long - xuyên. — E đó là bệnh ngoài da. Cô hãy tắm dùng eau oxygénée pha vào với nước rửa mặt cứ 20gr 1 lít nước nếu không khỏi dùng thuốc này.

Eau boriqué	100gr
Fleur de soufre	20gr
Glycérine neutre	10gr
Eau de rose	20gr

bôi vào hai bên lỗ mũi lối trước khi đi ngủ. Báo của cô Phần vớ số tiền vừa gửi đến 19-9-43 mới hết.

(Xem tiếp trang 8)

khác đây hy - vọng và nặc mùi hương. Nếu cô chẳng có thể mang mãi tấm lòng nam - hóa để thờ phụng cha-mẹ suốt đời và phải theo các phụ-nữ bước chung 1 con đường, tôi lại rất mong rằng cô sẽ gặp 1 bạn trí-âm hiều-hậu, phúc đức, có đủ sức-vóc đương đầu với cuộc đời. Bạn quý mến, hiều biết cô, sẵn lòng che chở và bênh vực cô, thì dầu người có nghèo chẳng nữa, cô cũng nên mang địa vị cần đời của mình, kết bạn với người và gây nên cuộc đời mới đẹp sau này. Bấy giờ cô sẽ được an tâm, buông một tiếng thở - dài khoan-khoái cho tan hết mối hận trường

CÔ VÂN-HỒ (Hải-dương)

SIEN TINH DIE

TRUYỆN DÀI CỦA TRÚC-ĐƯỜNG

(Tiếp theo)

Tú vừa vớt cây bài xuống chiếu, vừa nói:

— Đánh quân này cho bay này.

Hoài cười:

— Thử xem có bay xa không nào?

— Cứu vạ.

Hoài lại cười:

— Phỗng đấy. « *Bằng phi cứu vạ lý* » thế mà đúng mới chết chứ!

Vợ Thanh chêm vào:

— Anh Hoài tại đến là hay nói chữ.

— Thế thì thôi vậy. Xin phép chị tôi nói thêm rằng: « *Cánh chim bằng chín vạ... những chờ mong* ».

Tú liếc mắt nhìn Hoài: nàng thấy nói câu ấy, Hoài vẫn thản-nhiên như thường. Thanh dương chăm chăm ngồi bắt phỗng bồng gõ tay xuống chiếu đập nhịp rồi hát nhỏ nhỏ để bắt vào câu thơ Hoài vừa đọc:

*Gió hơi gió! phong-trần ta đã chán,
Cánh chim bằng chín vạ những
chờ mong.*

Nên chăng gió cũng chiều lòng...

Hoài mỉm cười nói với vợ Thanh:

— Đấy, tôi xin tố-cáo với chị là anh ấy đang hát cô đầu.

Vợ Thanh vừa hạ một phu bài xuống chiếu, vừa đáp:

— Mặc. Tha hồ các ông hát với xướng. Chúng tôi chỉ biết...

Hoài cười:

— Chị chỉ biết... ừ chứ gì?

— Chính thế.

Quả thực ván bài ấy vợ Thanh ừ, lại ừ to. Thanh vớt bài xuống chiếu, bảo Hoài:

— Tưởng bài anh phỗng cứu vạ thì ừ.

— Thì biết làm thế nào được. Có lẽ tại vì cái cánh chim bằng bay quặt giờ lại, nên chưa được chín vạ dặm đó thôi.

Rồi bồng chàng quay sang phía Tú:

— Lỗi ấy chỉ tại cô Tú.

Vợ Thanh nguyệt Hoài:

— Không ừ lại sắp đồ quanh bầy giờ đấy.

— Thực thế đấy chị ạ, nếu con chim bằng nó không phải bay quặt giờ lại thì nó bay thừa chín vạ dặm rồi.

Tú chớp chớp mắt nhìn Hoài, rồi khẽ thở dài.

Thanh dục:

— Thôi lên bài đánh ván khác. Hãy mặc con chim bằng với chín vạ dặm của nó. Ván ấy nó chả bay thì ván này nó bay cũng được chứ sao!

Vẫn ngồi im, bây giờ Tú mới chêm một câu:

— Đợi đến ván khác thì nó mới cánh rồi.

Hoài ngoảnh sang phía Tú:

— Cô Tú đừng lo cánh chim bằng mới, và cũng đừng lo tôi chưa ừ một ván nào. Tô tô không cần ừ mấy ván là đủ chán.

Rồi chàng cười:

— Sở dĩ tôi chưa chịu ừ là có ý muốn để dành cơ hội ừ một ván thật to.

Thanh cũng cười:

Docteur HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(Đầu phố Hội-Vũ)

Chữa các bệnh

Chuyên môn về bệnh

Hoa-Liêu bệnh Đản-Bà

— Cho thật như sấm như sét, cho xinh thiên động địa chứ gì.

Tú lăm nhăm như nói một mình:

— Ấy thế mà có người chỉ mong ừ một ván xuống không xong..

— Bởi vì họ chỉ hy vọng ừ có một ván xuống thôi. Ngày xưa còn cụ, cụ bay nhắc cho tôi nghe một câu mà tôi đã đến phải thuộc lòng « *làm người, hễ hy vọng càng cao, thì sự nghiệp càng lớn, mà lại càng phải có nhiều chí tiến-thủ hơn lên* ».

Vợ Thanh kêu lên:

— Gớm chết! Có đánh nữa thì đánh, bằng không thì nghỉ quách mà nói chuyện, chứ thế này thì sốt ruột lắm rồi.

— Vâng thì chị cứ đánh đi. Chúng tôi có cái biệt tài là vừa nói truyện vừa đánh bài đều được cả.

Canh tở tô m hóm ấy, Tú và Hoài cùng đen thật. Hoài còn ừ được một vài ván xuống chứ Tú thì mấy hội đều trắng chân cả. Nàng chép miệng:

— Đen quá!

Thanh nhìn em gái:

— Chắc cô lại đánh hồng ván nào rồi bài nó cứ sai đi chứ gì.

— Không em không đánh hồng ván nào cả.

— Đánh hồng mà không tự biết đấy.

Vợ Thanh chêm vào:

— Ấy cái nghề bài lá nó như cò ma.

Thực ra thì trong khi ngồi chơi tô tô, Tú không để tâm trí vào cuộc tô tô. Nhiều lần nàng bỏ cả ăn cả ừ. Nàng thần thờ đến nỗi vợ Thanh đã phải cười nói đùa:

— Mới xa chú ấy có một ngày mà đã nhớ rồi!

Hoài cả:

— Nhớ là một cái đức tính rất quý của người ta. Giá tôi có vợ thì xa vợ một phút tôi cũng nhớ, chứ đừng nói một ngày.

Lại một câu nói vô tình khiến Tú buồn. Nàng thở dài rất lớn đão. Thanh cười điệu Hoài:

— Chim bằng mà cũng nhớ vợ kia à?

— Ấy là nói thế, chứ mấy khi chim bằng đã có vợ.

Rồi chàng tiếp.

— Đã có vợ con thì không còn là chim bằng nữa rồi.

— Nói vậy thì ra tối nay có một con chim bằng hạ mình xuống đàn đúm với một lũ chim đi, chim sẽ.

Hoài cười to:

— Về nó đã thua to.

Cuộc tổ tôm kéo dài đến nửa đêm. Tú thao thức sau khi nghĩ đánh bài. Nàng cố nhắm mắt, cố tìm giấc ngủ mà không tài nào ngủ được. Nàng bị nhiều tư tưởng phức tạp lộn cuồn ý nghĩ đi nhiều ngã đường khác nhau. Gia - dĩ, đêm ấy lại là một đêm sáng trăng đầu thu. Gió về đêm đã hơi lạnh. Trăng lọt qua cửa sổ, mang bóng lá một cảnh liễu in la đà ào trên mặt tường.

Tá thấy muốn gặp Hoài để nói với Hoài một vài câu. Câu gì, Tú cũng không biết rõ. Nàng chỉ ao ước như thế. Hoài ngủ ở buồng bên với Thanh. Nàng lắng tai nghe xem ở buồng bên có tiếng động không. Nàng thấy tiếng ngáy đều đều. Nàng phân vân đoán có lẽ là Hoài đã ngủ. Tự nhiên, nàng thấy vừa tái thân vừa giận Hoài. Vì lẽ gì mà giận, nàng cũng không biết rõ nữa. Chỉ biết giá Hoài ngủ thật thì nàng buồn và giận vô cùng, thế thôi.

Đêm chùng đã khuya lắm rồi. Bóng trăng cứ hạ thấp mãi xuống và lan rộng mãi ra trong buồng Tú. Hình như mùa đã có sương. Tú thấy lạnh. Nàng trở dậy, toan đóng cửa sổ. Nhưng ra đến cửa sổ nàng lại tựa nhìn ra sân. Tự nhiên, nàng ngửi thấy một mùi thơm thơm như mùi thuốc lá. Rồi một tiếng ngậm thơ se se. Nàng lắng tai nghe:

Cuối thu mưa nạt lòng giàu bẽ,
Ngày muộn chuông đau chuyện đá vàng.
Chân ngất gia tình sâu ngất ngất,
Buồn tênh thân thế hận mang mang...

(Xem tiếp trang 10)

tình xuân

Rừng xuân nắng đỏ tia vàng,
Chim xuân đón nắng trên ngàn vang ca,
Một mình lặng đứng nhìn xa,
Mây rờn sóng nước, nước pha sóng gợn.
Nước mây, mây nước bồi hồi,
Có kia! nhật lá ven đồi làm chi?
Hôm nay là cái hôm gì?
Hoa mai trắng nở sao đi vào rừng?

Tiếng ai đem cái nẻo rừng
Ở lòng thôn nữ rót lòng thế-nhân:
« Tiểu xuân ngảnh lại, rông xuân
« Than ôi! Bông đã vùn vùn sẽ chiều
« Năm xưa: nhà lá giăng treo,
« Năm nay: nhà nát bốn chiều gió mưa.
« Xuân về, cung nữ nhớn-nhờ,
« Xuân về, thôn nữ ngẩn ngơ trông gởi.
« Ước gì xuân chẳng riêng ai,
« Chim kêu muôn ngõ, nắng soi vạn nhà »

Có kia! Đâu biết tình ta,
Yêu xuân, yêu đến cỏ hoa, nửa người.
Từ lâu, ta đã yêu rồi,
Mà tình ta với tình đời khác nhau.
Tình ta như sóng năm châu,
Lòng ta như bóng giăng thấu soi đời.
Những ai chung một góc trời,
Cười cười, khóc khóc, ai người khác nhau?
Ngàn xưa, cho đến ngàn sau,
Xanh đầu ban sớm, bạc đầu chiều mai.
Vui xuân, ta nhớ người vui
Sầu xuân, ta vẫn thương người buồn tênh.
Trong nhà thế giới mỏng manh,
Lòng nhân-loại, ấy người tình của ta.
Vòng trần thu lại, đông qua,
Cùng vui xuân với sơn - hà cùng vui.
Xuân đừng tàn tạ, xuân ơi!
Cho hè nắng lửa đốt sôi tấm lòng.
Cho thu lá úa rừng phong.
Cho đông mây kéo mịt mù bốn phương
Gió mưa lạnh lẽo trên đường,
Bâng khuâng dạ khách sầu thương muốn loài
Xuân về ở mãi! Xuân ơi!
Xin lau róc hoành mắt ai lệ dầm

Vi đâu, sự thế thăng trầm?
Ngàn mây, thôi mặc muôn tâm hợp tan!
Vi đâu, mùi thế tân-toan?
Nước triều, thôi mặc cho làn xuống-lên!
Vi đâu, nỗi thế ưu phiền?
Khúc sông, thôi mặc đôi bên lở-bồi!
Vi đâu, lòng thế đôi hồi?
Vàng non, thôi mặc pha mùi nắng-sương!

Hỡi rừng! Hỡi gió! Hỡi hương!
Lắng nghe xuân nhạc du dương lên rồi!

Mộng-Sơn

Tôi muốn đẹp

CÁI CỔ

CÁC thiếu - nữ Âu - Mỹ thường săn-sóc đến vẻ đẹp cái cổ như chăm nom vẻ mặt. Trái lại, với bạn gái Việt-Nam ta, cái cổ chịu một phận rất hẩm hiu. Lúc bé thì bị các bà mẹ thông vào cổ chúng ta những cái giây quần vừa cứng, vừa nặng làm nó làm thành một vết hằn có khi xuất đời không mất. Rồi lúc ta lớn, phần đông chúng ta lại bị đôi giải yếm làm cái hằn nọ càng xấu xuống mãi.

Hoặc không (chúng tôi muốn nói đến những bạn mặc soutien gorge kiểu so mi) thì chúng ta cũng chớng chăm chút tới nó bao giờ, bằng có la chúng ta rất ngại đánh phấn cổ. Về mùa lạnh có khi ta luôi, chỉ quàng cho nó một cái khăn để che cái vẻ xấu xí của nó đi thôi. Chúng ta có biết đâu rằng nó chính là một phần tử rất quan hệ của nhan sắc ta. Ta nên chăm chút và săn sóc nó.

Nếu cổ nhỏ quá. — Sáng và chiều phải bôi da cổ bằng một thứ crème nhơn, đại loại như crème d'Amande rồi lấy tay sẽ vuốt từ trên cổ xuống phía ngực rồi theo hai phương pháp này làm cho các thớ thịt ở cổ nở nang hơn :

a) Bắt chéo tay sau gáy, cúi gập đầu xuống cho cằm chạm tới phía trên ngực rồi lại ngẩng

đầu ra phía sau, vừa tập vừa gắng như cố ý muốn cho đầu đừng ngừng lên, Khi đầu đã ngả hẳn về phía sau rồi lại từ từ cúi xuống phía ngực, hai khuỷu tay ép mạnh cố ý cưỡng làm như không cho đầu cúi xuống.

b) Ngẹo đầu sang bên phải lại ngẹo sang bên trái, tay thì để ở hai bên cổ như không cho cổ ngổ, vắn vắn...

Cổ ngắn quá — Năm ngựa, lưng thẳng, vươn lưng ra hết sức rồi ngồng cổ từ từ ngồi lên, làm luôn chừng 1, 2 tháng (mỗi ngày tập 15 phút) dần dần xương sống và xương gáy dần ra, cổ có thể giải thêm 1 phân. Nếu cổ giải quá thì chỉ có cách là lựa lối cổ áo và các đồ nữ trang thích hợp với nó cho người coi có cảm tưởng nó ngắn bớt.

Cổ béo quá. — Làm bạn vì ngồi một chỗ, lại ăn toàn đồ cao lương mỹ vị nên có những cái cổ bầy nhầy những mỡ. Những bạn ấy có thể làm gầy đi bằng cách xoa nắn cổ với thứ thuốc này :

Vaseline 25 gr.
Lanoline 10 gr.
Iodure de potassium 3 gr.

Da cổ héo hắt — Nhiều bạn có da mặt thì tươi nhuận, nhưng

Trà Lời Đẹp

(Tiếp theo trang 5)

Cô Tâm Hà-giang. — Tay cứ về mùa lạnh thì đỏ có thể làm trắng ra bằng thuốc này :

Glycérine 50gr
Nước chanh quả 50gr

Đun cách thủy 15 phút rồi lấy nước ấy xoa vào tay 1 ngày vài lượt. Đã gỏi lait d'amande.

Bà Phương Bắc-ninh. — Làm việc nội trợ vẫn có thể có bàn tay đẹp được. Tại bà mỗi khi làm bếp xong hay rửa tay bằng xà-phòng trắng trong có nhiều chất soude ăn hại da, nhất là xà-phòng ta thường dùng bây giờ lại càng hại vì các phương pháp nấu xà-phòng của người mình chưa được tinh-vi. Tốt hơn bà lấy vaseline mà rửa. Vaseline đã làm cho da mềm lại sạch. Đã gỏi crème Tsar.

Cô Phúc-hung Hanoi. — Thề là bỏ tiêu hóa hồng, phải đi bác-sỹ ngay.

Một độc-giả. — 1) Ăn cơm xong cần uống nước nóng; uống bia ngum nước là làm gì? 2) Có mang chớ bao giờ nên thắt lưng chặt 3) Chai tóc lặt đánh phấn đậm ở trán và 2 bên gò má, lột ở cằm 4) Lúc có mang cứ đồ cay nóng, không bước mạnh, với cao, làm việc nặng. không nghĩ điều bậy bạ v. v...

Cô Lan 1.) Vàng hay trắng cũng công hiệu thế cả, trắng là dùng Vaseline trắng chế ra, vàng là dùng Vaseline vàng chế ra 2.) Chớ để eau oxygénée dầy vào tóc vì nó sẽ làm vàng tóc 3.) Mỗi lần đi nắng về pha vào 1 lít nước 1 thìa súp eau fleur d'oranger và 1 thìa café teinture de benjoin rồi rửa mặt.

Cô V. D. Hà-phong. — Đã nhận được lait d'amande chưa?

da cổ lại rất heo hắt. Chữa bằng cách này: Sáng chiều lấy nước lạnh đập lên cổ, tối bôi chất crème tốt nhẹ tay vuốt từ trên cổ xuống vai, sau lưng và ngực.

Ai muốn cho cổ đẹp. — Săn sóc cổ như đã nói trên và nhớ lúc ngủ đừng gối đầu cao, không gối càng tốt.

CÔ THÚY

LÔI SÔNG KIÊU - MỸ

CỦA MỘT SÔ THIẾU NỮ

(Tiếp theo trang nhất)

lâm thiếu nữ nhân da ngoài phố đến thế, mà đề ý ta thấy những mặt nhìn mãi đã thành quen! thì giờ rồi rã quá nhiều các cô dùng nó vào việc đua nhau điếm trang ăn mặc, học nhau những thói đài các. Cô nữ sinh nhũn nhặn giản dị bữa trước nay đã biến thành một vị tiểu-thư sa hoa lộng lẫy và đài các trong dáng điệu mới!

Tại hại thay lối sống kiêu mỹ của các thiếu-nữ đó! nó gây cho các cô những trạng thái hư liệt tinh-thần thể-phách nói trên, nó tạo các cô thành người vợ, người mẹ bất-thành nhân cách sau này bởi các cô đã làm lụi ngay mất trong cái thời kỳ bùng bột nhất cái năng lực hoạt động, hay nói nôm ra cái tính chăm chỉ làm việc hữu ích của các cô! Thành thói quen tính lười biếng sẽ giết hại hạnh-phúc gia-đình của các cô sau này. Một người vợ lười, một người mẹ lười, gia-đình con cái sẽ suy đồi hết và gặp lúc biến người đàn bà qua thói chầy thây chỉ còn thấy con đường khoắt lụi ý lại, nhục nhã! Cho nên khi xưa theo một nền giáo dục chính đáng một lòng thương con phải lẽ, các bậc cha mẹ dù quan cao, dù phú-quý bậc nào cũng không để cho con gái ăn trắng mặc trơn, chỉ tay năm ngón hao giờ, vợ con nhà quan vẫn phải chần tâm hái giầu canh cử hay đồng áng. Nữ công được kẻ làm đầu trong tứ đức của đàn bà!

Bây giờ đối với các cô con gái thời học ở nhà, các bậc cha mẹ cũng phải áp dụng cái lối giáo-dục thừa xưa. Bà mẹ hiểu biết, khi con gái mới thời học, tập tành ngay cho con công việc của nhà. Đã thành thạo chút ít rồi lập tức nên cho bớt người ở ra. Cô con gái lúc bây giờ phải là người đầu bếp, là bác quản gia, mọi việc làm lữ cô cũng phải mó tay tới, chứ đừng theo lối phụ phẩm bây giờ cô chỉ cần học mấy đường thêu,

cần học vài thức bánh dấm món cỗ, cha mẹ đã vội cho là đủ là con mình khéo léo rồi! Những cái khéo đó chỉ là cái khéo bày mặt không cần thiết lắm. Cần thiết nhất là cô phải làm được những bữa cơm thường thật ngon lành, phải biết muối cà làm mắm, phải biết giữ cái bếp cái nhà cho sạch sẽ, chăm quần áo các em được lành lặn, phải không biết ngưng ngưng khi cầm cái chổi quét sân mà có người bạn tới bất gặp nghĩa là cô phải biết yêu thích coi trọng những công việc nhà tầm thường nhất, làm lữ nhất! Con gái ăn sớm ngủ chưa là con gái hư. Quả có thế, bà mẹ không nên bao giờ cho các cô được nhiều lúc rỗi rãi. Thân thể mà an nghỉ nhàn rỗi quá, người ta - nhất là ở tuổi mơ mộng của các cô - hay nghĩ đến những chuyện vãn vơ không tốt dễ sa vào con đường tình ái lãng mĩa! Tuổi của các cô phải hoàn toàn là cái tuổi hoạt động, hoạt động không lúc nào ngưng. Đúng như lời bà mẹ đã bảo con gái: «Con không có việc gì à? Thế thì bới việc ra mà làm!» Phải bới việc ra mà làm tháo, cái áo đã đan rồi ra đan lại nắn bầy lượt dù không hỏng cũng còn hơn là nằm dài đọc tiểu thuyết tình nhảm nhí, lượn phố, hay đàn dúm với bạn!

T. L.

Cháo Quảng đông.

VẬT LIỆU.— Gạo, cá lóc, (cá quả) tôm khô, cải xào hóa (do khách trú bán ở mấy tiệm chạp phở) gừng, dò cháo quẩy, sữa xương heo, củ hành, ngò (cần) tây hành ta, muối, nước mắm, đường.

Xương heo rửa sạch, bắc nước sôi, thả vô nấu. Gạo rang với mỡ cho vàng, xóc ra lấy song nấu cháo cho nở, nhớ đừng khuấy đĩa ở trong. Cá lóc làm sạch treo cho ráo nước, lọc bỏ da xương, lấy thịt xắt mỏng. Đậu và đôi cá bỏ vô song cháo với nước ngọt luộc xương cho cháo ngọt. Xong vét cá và xương ra, đoạn xắt củ hành khoanh tròn mỏng thả vô, nêm đường muối nước mắm.

Tôm khô ngâm rửa sạch, sữa ngâm rửa cho sạch đoạn xắt nhỏ bằng cọng bún, sữa luộc nước sôi cho chín.

Lấy từng tô để cá lóc, tôm khô cải xào hóa, hành củ, hành lá, xắt nhỏ để trên cá lóc, cháo sôi mức vô tô. Cá chín xắt dò cháo quẩy, gừng xắt nhỏ ri và sữa bỏ vô trên để ít lá ngò đem dùng.

Kỳ sau: Bánh củ cải và bánh dĩa.

CÁC CHI EM YÊU THƠ ĐỀU NÊN CÓ 1 QUYỀN THI-CẢ HỢP TUYỂN ĐẦY ĐỦ

vậy xin giới thiệu với các chị em một quyển nghiên-cứu thơ và trích thơ rất có giá-trị

Thi-Nhân Việt-Nam (1932 - 1941)

của HOÀI-THANH và HOÀI - CHÂN
LẦN IN THỨ HAI ĐÃ CÓ BÁN TỪ ĐẦU NĂM 1943

Hơn 400 trang — gần 40 bức ảnh. Bìa của Họa-sĩ Nguyễn-đỗ-Cung

GIÁ BÁN : loại thường 4\$25 ; loại bouffant : hảo hạng 7\$00 ; loại vergé baroque crème 20\$00 ; (xin gửi thêm 0\$50 tiền cước)

NGUYỄN-DUC-PHIÊN xuất - bản boîte postale 34, Hué

việc trong nhà

NHỮNG ĐỒ ĐẠC BẰNG MÂY

Kỹ nghệ làm đồ mây đồ tre của ta trong thời kỳ mười năm trở về đây phát triển rất tinh khéo. Những món đồ nhỏ nhất như chiếc hộp, chiếc khay, chiếc rổ chiếc lẵng hoa thông dụng vô cùng. Ấy là không nói người ta còn làm những đồ chơi bằng mây bằng tre cho trẻ em nữa. Nhưng sự ứng dụng quan trọng nhất và trong lúc này của mây tre là việc chế tạo thành những đồ đạc bày biện trong nhà. Từ trước mây tre vẫn đã dùng vào công việc ấy: Vẫn có những chiếc ghế mặt mây, ghế dài nằm mát và những bộ salon phóng theo kiểu salon của Tây. Bởi cái giá tiền rẻ và bởi những kiểu bàn ghế ấy cũng không lấy gì làm đẹp mắt lắm nên trước kia bất đắc dĩ người ta mới dùng và chỉ làm le thay nó bằng những đồ đạc bằng gỗ. Nhưng bây giờ thì khác. Cứ vào các hiệu chuyên làm đồ đạc bằng mây, là sẽ được ngắm những kiểu ghế kiểu bàn rất đẹp phải là đã do sự sáng tạo của một nhà nghệ sĩ, và bàn tay khéo léo của một bậc thợ mây lành nghệ mới làm nên! Những chiếc ghế thấp dựa lưng, đường cong uốn thật là uyển chuyển, những chiếc ghế gỗ không bao giờ có thể có được những đường cong uốn mềm mại như thế! Lại còn vô số những kiểu khác. Kiểu ghế thấp, ghế cao, ghế tròn, ghế vuông, divan, tóm lại nhờ sự dễ uốn dẻo của nó, người là thợ hồ bắt nó biến hình nào kiểu nào cũng được. Nó dễ làm gấp trăm nghìn gỗ, mà những đồ đạc làm bằng nó lại đẹp hơn là những đồ đạc bằng gỗ. Đồ đạc bằng gỗ có một vẻ đẹp chắc chắn quá, cái đẹp hào phú trưởng giả. Cái vẻ đẹp của những đồ đạc bằng mây tre là cái đẹp thanh thoát nhẹ nhàng và giản - dị, cái đẹp của những người ưa sự tế nhị hơn là sự cầu kỳ phô trương. Bởi thế ngày xưa ghế trúc, giường tre là biểu hiện sự thanh đạm của nhà nho. Bây giờ cái ngụ ý ấy tuy ta không còn có, song đồ đạc bằng mây tre vẫn có phong vị Á-Đông, dù người ta

đã chế nó thành những kiểu tối tân, nhẹ nhàng dễ mang xách, không có những tấm đệm lò so, và điều kiện ấy cũng khiến nó thành những đồ đạc thích hợp của riêng xứ nóng. Nhất ở những biệt thự xa lánh thị thành một chút, những đồ đạc bằng mây tre để nguyên màu mộc mạc không sơn xanh phết đỏ hay hun nâu càng thích hợp lắm.

Tôi còn nhớ mãi mùa hè một năm nọ đi chơi tôi đã lạc vào một cái biệt thự nhỏ ở vùng ngoại ô. Cái cảm giác thoát bước chân vào phòng khách thực là một cảm giác vô cùng thanh thoát nhẹ nhàng. Tôi không khát nước nữa tôi mát rượi cả người. Mây không phải là sự kỳ diệu của chiếc quạt trần. Vùng ấy đã làm gì có điện. Nhưng cách bài trí trong phòng đã gây cho tôi mỗi cảm giác đó. Tường quét một màu vôi trắng và đồ đạc toàn là bàn ghế trúc đàn di đơn sơ, cái nệm bằng cái gối rơm, cái sofa ghế ngã lưng nằm. Ở mấy khung cửa sổ lướt thướt phấp phồng mấy búi màn the trắng sáo! Trên tường thay vào những khung ảnh lộng lẫy những bức họa quý giá tôi chỉ thấy hai rổ hoa cũng bằng tre đan thứ rổ dài như hình cái bình. Nhưng hai chiếc rổ ấy không đựng hoa chỉ cắm mấy cành lá xanh rờn thật là mát mắt! Cái phòng khách mới

Quý bà, Quý cô

Muốn có giày tốt, đẹp,
bền và dễ đi không đau
sánh kịp, xin mời lại
hiệu:

QUE - HIEN

36 Hàng Bờ, HANOI 36

sẽ được như ý.

SEN TINH DE

(tiếp theo trang 7)

Nàng thấy rợn người lên, vì nàng nhận được tiếng Hoài, cái tiếng trầm trầm, sâu sâu, như chưa đựng cả một niềm tâm sự u-uất.

Tú hồi rồi, toan lui vào, vì ở cửa sổ bên, nàng vừa nghe thấy tiếng động. Nàng biết chắc là Hoài. Hoài không ngủ được. Hoài cũng ra tựa cửa, hút thuốc lá, ngắm bóng trăng đã ngả thấp xuống sân.

Ai đoán được lòng người thiếu phụ ấy nghĩ gì lúc này? Nàng toan hỏi Hoài một câu, vì tại cửa sổ cách nhau gần lắm. Nhưng nàng không dám. Hỏi Hoài một câu lúc này có thể có những sự không hay xảy ra. Ấy là nàng phỏng đoán như thế chứ những sự ấy là sự gì chính nàng cũng không biết rõ.

Vừa lúc ấy, có tiếng cửa mở, rồi Tú thấy Hoài bước ra sân. Lẽ ra thì Tú lui vào, nhưng có một sức mạnh dúi nàng đứng lại. Hoài ngẩng đầu nhìn lên phía cửa sổ.

(Còn nữa)

thanh nhã làm sao? Nó như giới thiệu với tôi tinh cách cao khiết của chủ nhân! Chưa bao giờ những phòng khách đồ đạc toàn bằng gỗ quý đem cảm thẩm nhưng lại làm cho tôi yêu thích bằng hàng như cái phòng khách ấy!

Nhưng thời chẳng cần tôi ca tụng cổ động lắm, tôi đã thấy người mình và cả người Pháp nữa có nhiều người có những bộ salon toàn mây tre như thế, không nữa cũng dùng một chiếc sen vào trong salon bằng gỗ để phòng mang sách ra vườn ra hàng hiên ngồi cho tiện. Có nhiều người mang cả đệm thảo ra buộc vào ghế phòng khi trời rét. Nhưng làm đệm ghế cho cái kiểu ghế mây, ta nên trộn màu ngà tiếp với màu của mây thì mùa nực muốn ngồi che êm ta cũng vẫn có thể dễ đệm được. Dùng đồ mây tre tuy không phải đánh bóng như đồ gỗ song sự gượng nhẹ sẵn sóc còn phải cần thận hơn để cho nó khỏi mau hư một và thành ồ rệp!

D. H.

Chuyện riêng

(tiếp theo trang 2)

Hướng hồ theo lời lẽ thư cô, tôi thấy tình nết cô thất thường thay đổi luôn ấy mà, anh chồng nào mà chạy theo cô, thay đổi tính nết theo cô để cho hợp với cô thì anh chồng ấy cũng đến cầu lên mà... bỏ cô mất!

Hỏi hận hay không hỏi hận tùy ý cô, tôi cũng không biết khuyên cô nên nói với người cũ thế nào, vì đời chỉ nghĩ hộ cô những lời nói tôi cũng thấy ngượng rồi. Vậy việc cô nhờ không dám lĩnh. Tôi chỉ muốn nói thêm rằng cô là con gái được nuông chiều quá! Thầy mẹ cô nhu nhược với cô quá, chính thầy mẹ cô cũng thấy việc hỏi hôn là quấy, nên ngượng không dám nói với thông gia cũ mới xui cô điều đình riêng với chàng đấy.

Cô H. Y Thái Bình. Đòi mà người ta không giả thì cũng không còn dùng cách nào để đòi lại, Tốt hơn cô cứ nên im lặng đừng khẩn bố vào cái ảnh ấy quá, người ta thấy mình không lưu ý tới thì tự người ta cũng không cho là quan trọng nữa, lâu dần đối với người ta, tấm ảnh ấy cũng chỉ là một cái kỷ niệm bỏ qua.

Cô ĐỨC Hanoi. — Gia đình cô cũng quá nệ tôi từng thấy nhiều cuộc nhân duyên như của cô, lúc đầu thì sự xung hô cũng hơi ngượng nghịu, sau rồi nó cũng quen. Song khi cả hai nhà đã không bằng lòng thì cuộc nhân duyên cũng không thành được, vậy tốt hơn quên nhau sớm lúc nào hay lúc ấy.

THU LINH

THU' TIN

Cô Mai. — Hãy đợi cuốn L. B. của bà Vân Đài. Còn đương in.

Cô T. M. K. Xiêng khương 1.) có mục trong nhà ký sau. 2.) Được.

Ông Nghị P.T.T. Sơn tây. — 1.) Khi ml 1h xin phân chất mình có quyền xin Bulletin d'analyse 2.) Chỉ chừng hơn 10\$00 thôi. 2) Nước ép đậu phụ giặt quần áo rất tốt vì trong đó có chất potasse.

Một độc giả. — 2.) Lễ là tổ sự kính trọng. Lễ chính ra chỉ có hai. Lễ vua năm lạy gọi là Đại Lễ. Lễ các bậc bề trên như thầy học; cha mẹ, bốn lạy gọi là toàn lễ. Sau phong tục giản tiện bớt, đối với những người ngang hàng hoặc đáp lễ những người bậc dưới chỉ dùng hai lễ, kêu là bán lễ. Muốn giữ sự lạy hay không cái đó là tùy ý. Hiện người Nhật và người Tàu vẫn còn giữ. Ngay viết thư cho nhau cuối thư họ vẫn dùng 2 chữ «Tái bái» là có ý vẫn còn tôn trọng sự lạy. 2.) Người con gái chỉ được quyền đeo nhẫn ở tay phải. Lúc đã có vị hôn phu thì đeo một chiếc nhẫn ở ngón tay áp út, (tay trái). Lúc có chồng rồi ngoài ngón tay áp út, có thể đeo nhẫn ở ngón tay út và vô daab. Người đàn ông thường đeo nhẫn ở ngón tay chỗ để chỉ sự công nghiệp, 3.) Đền tang ở phương đông dùng đồ trắng, phương tây dùng đồ đen. Cách đeo băng đen là theo tây phương.

Ông Ngọc Hoàn. — Ý kiến đó rất hay, nhưng bài ấy đăng vào vụ gần nghỉ hè mới thích hợp. Cảm ơn

Cô Bạch-Vân. — Giá livre rose chừng 0\$20 một cuốn mua ở các hiệu sách. Không bán năm.

Từ nay, chính trị nước Pháp sẽ chỉ biết theo lẽ phải, lẽ phải không thiên vị.

Điều luật cốt yếu và duy nhất của Chính phủ là làm việc công ích,

TIN MỪNG

Được tin đến ngày 11 tháng 3 ta (15 Avril) ông bà Bùi Văn Thiệp chánh án Bắc Ninh, làm lễ vu quy cho thứ nữ là cô Bùi-y-Nhân đẹp duyên cùng cậu Ngô-ngọc-Kha Hanoi. Xin trân trọng mừng ông bà Bùi Văn Thiệp và chúc cô dâu, chú rể được đẹp duyên cầm sắt.

BUI VĂN ĐẠT

Bà Lan Phương (Phan rang) — Có phải bà là bà Bằng? Nếu phải đã viết thư cho bà rồi. Mới chỉ có Thanh Lịch và G. D. nhi đồng. L. B G, chưa bán. Gửi 4\$00 cả cước hai cuốn trên Hạn báo hết từ 4-3-43.

Chúng tôi nhận được mandat 3\$50 série A 040554 n° 113 ở Bến thủy của độc giả nào trả tiền báo, nhưng không để địa chỉ vậy của ai xin cho biết ngay để tiện sổ sách.

Cô Nguyễn thi Yến (Saigon) hạn báo đến 1er - 7 - 43 hết

Theo phương - pháp đã chỉ rành
trong bản chữ Quốc - ngữ ở mỗi hộp

Phấn **MURAT** và phấn **SUPER - MURAT**

Thì dầu da mặt sạm, có tàn - nhang, và nếp nhăn cũng
được đẹp lông lấy như người có màu da **TRẮNG MỊN**

TỔNG ĐẠI-LÝ : BẮC-KỲ, AI-LAO

Établissements **VAN HOA** 8, Cantonnais — Hanoi

**Vũ
Đình
Tân**

Tổng phát hành — 178, Lạch-tray — Hải-phòng

NÊN CHO CÁC TRẺ EM
DÙNG BỘT SỮA :
Farine «LA BICHE»
HYGIÉNIQUE — NOURRISSANTE
ALIMENT COMPLET :
pour vieillards convalescents
et enfants
PROVENANCE
concession Triêu-Dông, Sontây

THANH - HU' O'NG

48, Phố Phúc - Kiến — Hanoi
HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT HANOI.
ĐỦ CÁC THỨ BÁNH MỨT LỐI TA,
NHẬN LÀM BÁNH Đám CƯỚI.

MUỐN CÓ

Nhà lều ô-tô

Nên mua

XÒ XÒ ĐÔNG - DƯƠNG
1\$00 Một Xò

Trắng ngà

Là thứ thuốc giữ men răng,
trừ sâu răng, hợp vệ sinh,
đánh răng trắng như ngà,
đánh luôn từ trẻ đến già,
răng không bao giờ hỏng, thật
giúp ích các bà, các ông.

Hộp 64 grammes đánh được
32 lần giá 0\$30, có bán tại
các đại lý Dầu-chôi Hòa-kỳ
và Phòng tích Con chim. Cần
Đại lý các tỉnh, hỏi :

AN HA 13 rue du Cuires Hanoi

**NHÂN SÂM
Dưỡng Vinh**

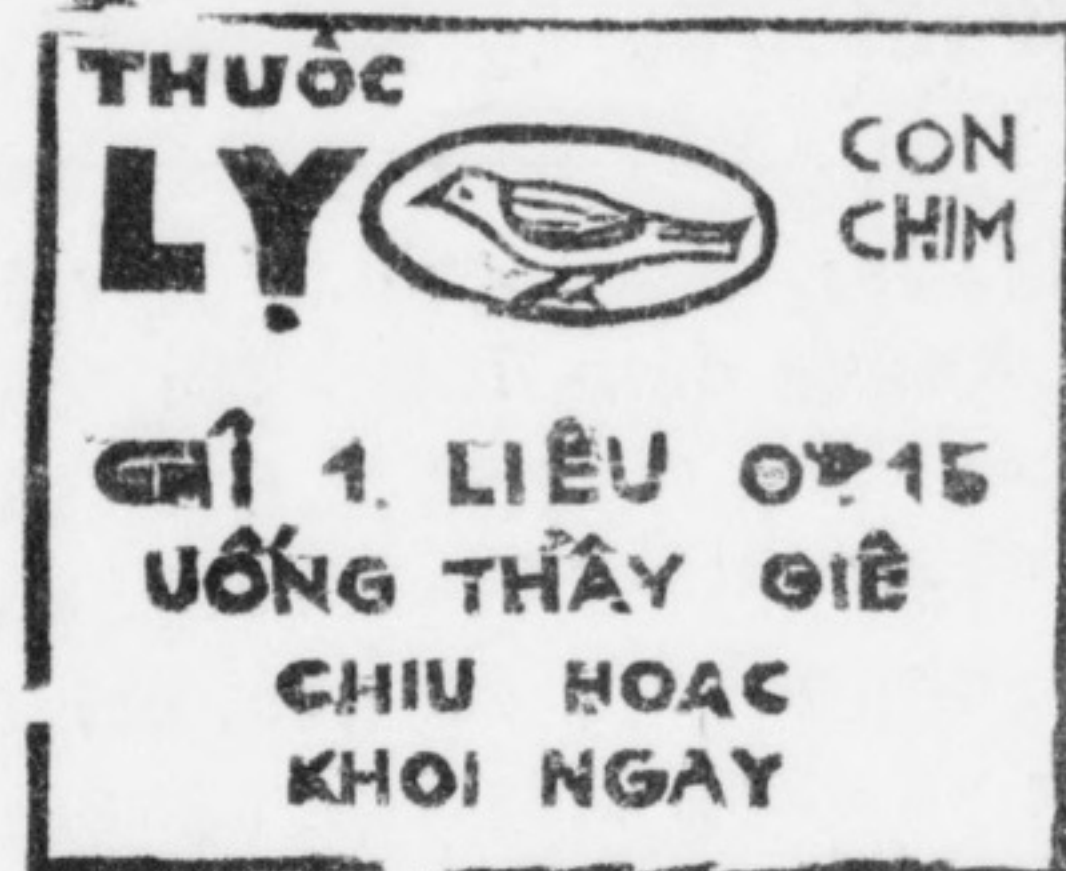
Đại bổ khi huyết dùng
cho các bà :
— Ôm yếu, xanh sao,
kém ngủ ít ăn, kinh
nguyệt bất điều...
— Sau khi sinh nở...
— Các cụ già...

Nhà Thuốc

THƯỢNG-ĐỨC

15, Phố nhà chung,
HANOI
Tél. 1629

Vũ-đình-Tân

178, Lạch-Tray Hải-Phòng
(Tổng phát hành)

Với 20 năm kinh-nghiệm
BÀ ĐỠ

NGUYỄN THI - VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

Nhà hộ-sinh

20, Grand Boudhad 20,
(Trước vườn hoa Hàng Đậu)
Tél. 1300 — Hanoi

KHÁP ĐÔNG-DƯƠNG

Ra đời trước nhất ở Đông-Dương, phương thuốc ho lao
ho ra máu hay ho đàm
là phương thuốc gia truyền cụ Trịnh Hải-Long (nội tử ông đốc
học Hào). Có hai thứ : 6\$00 và 4\$50.

AI CŨNG BIẾT...

Sự công hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-ly (con sâm chưa lấy
nước cốt). Đại tài bổ dưỡng người già yếu, thanh niên Nam Nữ
gầy ốm, học nhược. Ve lớn 6\$00 Nhỏ 4\$90. Xa mua gửi mandat

Ông :

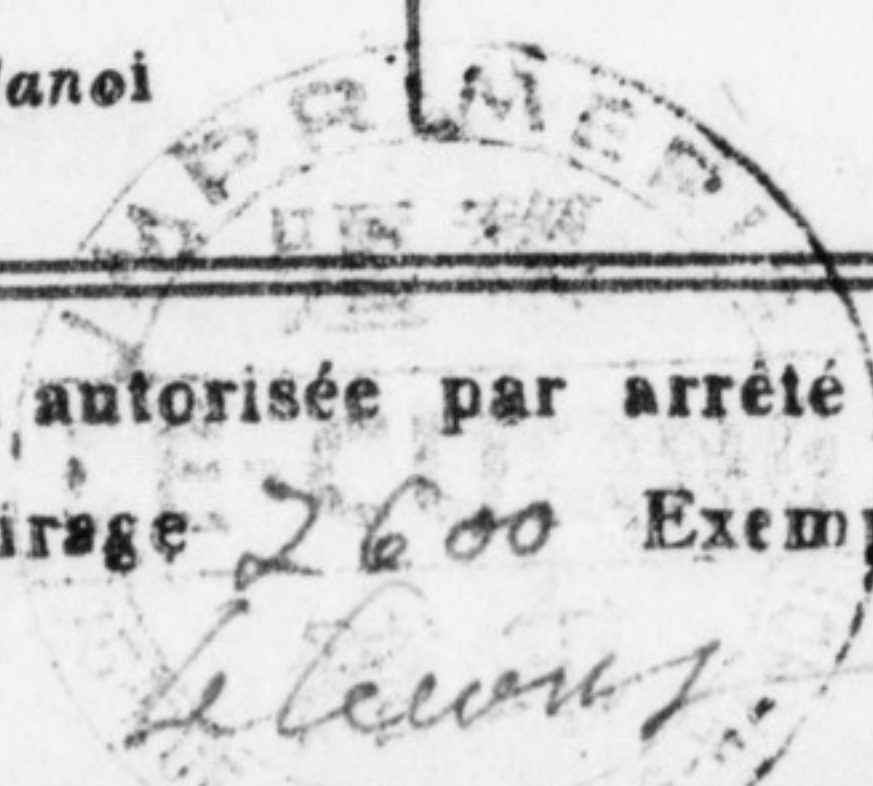
TRINH VĂN HÀO

110, Rue de Vassoigne — Tân-dinh — Saigon

Publication autorisée par arrêté du Gouverneur Général du 19 Janvier 1939

Imprimerie Lê Cường, tirage 2600 Exemplaires

P. La gérante LUU THI-YẾN dite THUY-AN

Handwritten signature or mark.